

מתיר, אבל בחשב את שתי המחשבות בעת הקמיצה, שהיא מתיר אחד, לא חולק רבי יהודה אלא שתייהן חלות.

ומקשינן עוד: **הרי קומץ דמנחת חוטא מי שטימא מקדש בשוגג או שנשבע לשקר על כך שאינו יודע עדות לחבירו, דלויבא לבונה בהדיה אלא כל המתיר בה הוא הקומץ בלבד ופליגי רבי יהודה ורבנן,** ושם לא ניתן להעמיד שחשב בשתי הקטרות ואם כן מבואר שאפילו כשחשב במתיר אחד חולק רבי יהודה!?

ומתריצין: **במנחת חוטא לא פליגי!** שהרי לא מצינו מפורש שחולקים בזה.

אמר רב אשי: אם תימצי לומר שאף במנחת חוטא פליגי – פליגי בפסיעות! והיינו שלא נחלקו באופן שחישב את שתי המחשבות בעת הקמיצה, אלא באופן שבהולכת הקומץ למזבח שהיא עבודה חישב בפסיעה ראשונה מחשבת חוץ לזמנו ובפסיעה שניה מחשבת חוץ למקומו, שבוזה חלה מחשבה ראשונה קודם שחשב מחשבה שניה⁽⁸⁾, והוקבע בפיוגול.

רבי שימי בר אשי מתני כדאביי שב"לחצות מודה רבי מאיר ששתי הקדושות חלות. **רב הונא בר נתן מתני כדרבא,** שאף ב"לחצות" חולק רבי מאיר וסובר שחלה קדושה ראשונה בלבד.

כי אתא רב דימי מארץ ישראל לבבל, אמר: רבי מאיר, תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה, בשיטת רבי יהודה אמרה, דאמר רבי יהודה, **תפוס לשון ראשון!**

מיום שחלה קדושה ראשונה בלבד, אמר: רבי מאיר, תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה,

ומתריצין: **במנחת חוטא לא פליגי!** שהרי לא מצינו מפורש שחולקים בזה.

משום שהיא דבר המסויים מעילה בה המחשבה בפני עצמה. והקשה הגרי"ד, שלכאורה הדעת נותנת שכל פסיעה נחשב שמתקיימת בה מצוות הולכה, ונחשבת לעבודה גמורה שהרי אף אם פסע פסיעה אחת אם יכול לזרוק ממקום שעומד – זורק, מאחר ונתקיימה מצוות הולכה בדם על ידי פסיעתו. ובאמת **המנחת חינוך** [מצווה קמ"ד אות ג] כתב שהמחשב בפסיעה אחת פוסל, ואין זה נחשב פיוגול בחצי מתיר כיון שאין שיעור להולכה.

9. תמזה **התוספות** [בד"ה אמר ליה], מאחר ושיטת אביי היא שרבי מאיר אינו סובר תפוס לשון ראשון, מה הקשה רבא לעיל על אביי שאמר מודה רבי מאיר בלחצות שחלים שניהם מדברי רבי יהודה הסובר בזה תפוס לשון ראשון, הרי רבי מאיר לא אמר את דבריו בשיטת רבי יהודה אלא סברתו היא משום שחזר בו מדיבורו הראשון, אבל בשיטה אינו סובר

אמר ליה אביי לרב דימי: והא אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: כי מגעת להו, אם תרצה לקרב ולהשוות לדברי רבי מאיר ורבי יוסי בתמורה בהדי הדדי, הרי שקרובים דבריהם להיות שוים, **ולא פליגי,** אלא שניהם סוברים שאין אומרים "תפוס לשון ראשון", ואם כן נמצא שגם רבי מאיר אינו סובר כרבי יהודה של משנתנו.

אמר ליה רב דימי לאביי: וכי אפשר לומר שרבי מאיר ורבי יוסי **לא פליגי!** ? **והא מיפלג פליגי** בפירוש במשנה במסכת תמורה, לגבי האומר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים, שלרבי מאיר הרי זו עולה, ולרבי יוסי חציה עולה וחציה שלמים!?

אמר ליה אביי: אכן, נחלקו רבי מאיר ורבי יוסי אבל לא בכל ענין נחלקו, אלא – **פליגי במאי דפליגי,** והיינו מה היתה כוונת הממיר באומר לשון זו, ששניהם סוברים שהקדושה חלה לפי כוונת המקדיש, וחולקים בפירוש כוונתו, אך **ולא פליגי במאי דלא פליגי,** והיינו אם אומרים תפוס לשון ראשון או לא, ושניהם אינם סוברים תפוס לשון ראשון⁽⁹⁾.

ומבאר הגמרא: **דאמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: הכל מודים,** רבי מאיר ורבי יוסי, **היכא**

8. **בתוספות** [ד"ה סימן] כתבו שדווקא שני סימנים בשחיטה הינם חצי מתיר אבל שני חצאי סימן לא, כיון שאין הם דבר המסויים ואינם דומים לפסיעות שכל פסיעה נחשבת דבר המסויים, ומבואר בדבריהם שכל פסיעה היא חצי מתיר ורק

הכהן.